

## επιτήδειος

**επιτήδειος**, -α -ο, επίθ. [<αρχ. ἐπιτήδειος], επιτήδειος· το αρσ. ως ουσ. **ο επιτήδειος** και τοθηλ. ως ουσ. **η επιτήδεια**, (υποτιμητικά) αυτός που χρησιμοποιεί πλάγια ή και παράνομα μέσα για να πετύχει κάτι: «είχε ολόκληρη περιουσία, αλλά τον διπλάρωσαν οι επιτήδαιοι και του την έφαγαν || είναι πολλή επιτήδεια να ξεγελάει τους ηλικιωμένους με τα κάλλη της και να τους ξαφρίζει». Επίρρ. **επιτήδεια**.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας